

Pasaulinės fantastikos Auksas fondas

Vladimir Vasiljev
**PETERBURGO
SARGYBA**

Vladimir Vasiljev
PETERBURGO SARGYBA

Fantastinis romanas ir apsakymai

"Dienos Sargyba", "Nakties Sargyba", "Sutemų Sargyba" - bene populiariausios fantastinės knygos ir Rusijoje, ir Lietuvoje. O štai dabar sulaukėme ir "Peterburgo Sargybos"!!! Ir Šviesieji, ir Tamsieji jau daugybę amžių šventai laikosi pasirašytos Sutarties, kuri garantuoja pusiausvyrą tarp Gėrio ir Blogio. Tačiau nūnai Sutartis pažeista! Nelaimė atslinko į Peterburgą. Mieste apsireiškė *LAUKINIAI*/ Kiti, kuriems nuspjauti į Sutartį. Inkvizicija nusprendė, jog vienintelė išeitis - išsiųsti Peterburgan Tamsiųjų magų **BAUDŽIAMĄJĄ EKSPEDICIJĄ...**

Iš rusų kalbos vertė NIDA JAKUBAUSKAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
335 tomas. Serija įkurta 1990m.

Copyright © by Vladimir Vasiljev, 2003

Cover art copyright © by Boris Vallejo, 1999

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2005

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Turiny

PETERBURGO SARGYBA

ESTEBANO BLANKESO VIENUOLYNAS

DIRBTINĖ ATRANKA

Tamsa neturi komentarų šiam tekstui.

Dienos Sargyba

Šviesa neturi komentarų šiam tekstui.

Nakties Sargyba.

Inkvizicija tyli - kaip visuomet.

Be parašo.

PETERBURGO SARGYBA

PROLOGAS

Vėl iš labo ryto po langais triukšmas, miegoti neįmanoma. Arikas ilgai plūduriavo tarp sapnų ir tikrovės negalėdamas nei pabusti, nei vėl kaip reikiant užmigti; snaudulys marino jį ir sąmonė vis prasmėgdavo į nežinomą, keistų pavidalų kupiną begalybę, o po to vėl staiga išnerdavo pabaidyta kokio nors žvalaus, visai ne mieguisto riktelėjimo. Prasikamavęs gerą valandą Arikas vis dėlto pasidavė. Nuspyrė antklodę, po kuria slapstėsi nuo triukšmo, atsikėlė ir šiaip taip nukiūtino iki lango, tačiau pro šį neįmanoma buvo pamatyti, kas gi dedasi kieme. Tada jis sukaupė jėgas ir nukėblino į gretimą kambarį, o tai, turint galvoje buto dydį, buvo jau tikras žygdarbis. Atitraukė užuolaidą, išėjo į balkoną.

Gogolio gatvėje kažkas vėl filmavo kiną.

Odesoje nuolat kas nors ką nors filmuoja. Ir kažkodėl visada Gogolio gatvėje. Arikas prisiminė, kaip maždaug prieš penkiolika metų jis lygiai taip pat tingiai stebėjo nuo balkono Ježį

Štūra¹, kuris kartu su kino "armėnu" minia ėjo pro skulptūras, puošiančias namą kitoje gatvės pusėje - Arikas, beje, kadaise gyveno tame name. Kitoje gatvės pusėje.

Tada Machulskis filmavo "Deja vu"². O ką filmuoja dabar - spėlioti buvo beprasmiška, bet Ježis Štūro Arikas niekur nepamatė.

Jis pastovėjo dar truputį, pažiūrėjo prisimerkęs į jūrą, atsiduso ir nupėdino į vonią.

Lauke buvo taip gražu, kad nusiprausęs-atsibudęs-papusryčiavęs jis nusprendė pasi-vaikščioti.

Po valandos Arikas išėjo pro kiemo arką, kiek bjaurėdamasis pašnairavo į filmuotojų knibždėlyną, apėjo dryžuota juostele aptvertą filmavimo aikštelę ir pasuko prie Uošvės tilto. Priėjęs kavinukę jis stabtelėjo, nusipirko buteliuką alaus ir neskubėdamas išsiurbčiojo jį čia pat, prie staliuko. Vasara ir saulė darė savo -

¹ Ježis Štūras (Jerzy Stuhr) - pasaulinio garso lenkų aktorius ir režisierius; gimė 1947.04.18.

² Garsus lenkų režisierius Juliušas Machulskis (Juliusz Machulski) komediją "Deja vu" (bendra TSRS ir Lenkijos produkcija) sukūrė 1988 metais; filme vaidino Ježis Štūras, Nikolajus Karačencovas, Viktoras Stepanovas, Galina Petrova ir kiti garsūs aktoriai.

nuotaika vis gerėjo, nors Arikas iš prigimties buvo linkęs į melancholiją.

Per tiltą jis tyčiaėjo kuo lėčiau, patenkintas markstėsi ir vis šnairavo į apačią. Odesoje kaip visada buvo pilna turistų, todėl Arikui du kartus buvo įteiktas fotoaparatas ir paprašyta jamžinti. Fone. Arikas nesipriešindamas jamžino - negi gaila?

Jis dar iš tolo pastebėjo, kad mėgstamiausia jo vieta ant Voroncovo rūmų laiptų po kolonomis užimta. Arikas iš pradžių nusiminė, bet kuo arčiauėjo, tuo labiau tirpo visas jo nusi-minimas.

Visų pirma į jo vietą pasikėsino mergina. Be to - ta mergina buvo viena. Bent jau šalia jos niekas nesisukiojo. Mergina buvo miela, ilgaplaukė ir liūdna. O kad ji ne vietinė, išdavė balta, saulės nemačiusi oda.

O dar ji buvo Kita. Ir neregistruota.

Geriau įsižiūrėjęs Arikas suprato, kodėl mergina neregistruota: Kita buvo laukinė. Iš visko sprendžiant, į sutemas žengti irgi mokėsi pati, be kieno nors pagalbos, nes auroje dar tik pradėjo ryškėti Tamsos atspalviai. Po profesionalios iniciacijos tokios neutralių tonų maišalynės, žinoma, nebeliks.

"Nagi, nagi! - pagalvojo Arikas nejučia apsidžiaugdama. - Tik pamanykit - laukinukė. Ir atrodo taip visai netgi nieko sau... Mano skonio".

Jis nemėgo slapstytis ir sėlinti. Likus keliems žingsniams iki laiptų žengė į Sutemas, priėjo ir atsisėdo šalia.

- Labas.

Mergina nustebusi dirstelėjo į jį. Nedažnai jai turbūt tekdavo sutikti Kitų. Jeigu iš viso ji jų kada nors matė.

Bet ne, iš tikrųjų tai turėjo matyti. Iš kur priešingu atveju atsirastų tas poslinkis į Tam-sos pusę? Laukiniai vienišiai beveik visada lieka neutralūs, nes nieko dar nežino nei apie tai, kad egzistuoja dvi Kitų grupuotės, nei apie jų amžiną kovą.

- Labas...

Mergina nejučiomis pasislinko toliau atidžiai žiūrėdama į Ariką.

- Tu nevietinė?

- Taip... iš Rusijos.

Arikas supratingai linktelėjo.

Darėsi karščiau - jau greitai vasaros diena įsisiūbuos visu smarkumu.

- Ir kaip tau Odesa?

Arikas truputį prasivėrė, parodydamas visiškai taikius ketinimus ir demonstruodamas gerą nuotaiką; jau po kelių akimirų mergina pirmą kartą atsipalaidavo ir vos pastebimai šyptelėjo.

- Patinka! Tik žmonės čia kažkokie... kitokie.

- Tai jau tikrai, - atsiduso Arikas. - Vieni - kitokie, o yra ir tokių, kurie visai Kiti...

Nesuprato. Tik nusišypsojo. Tikrai - laukinė. Keista, kad niekas jos neužpelengavo... Bet gali būti, kad ji ką tik atvažiavo. O sargybiniai turbūt nuo labo ryto alų kur nors prie jūros maukia po vakarykščios. Kas gi tave, mergele, išventino? Ir kodėl slapta?

- Atsiprašau, aš turbūt užėmiau tavo vietą? Tu čia paprastai sėdi?

Arikas pagalvojo, kad pastarąjį kartą ant laiptų po kolonomis sėdėjo gal prieš kokias tris savaites, kai rodė Švedui naująjį pistoletą. Bet dabar aptarinėti tokius dalykus, žinoma, nevertėjo.

- Prisėdu retkarčiais. Pažiūriu į jūrą... ir iš viso. Mano vardas Arikas. Aš gyvenu va-a ten, už tilto ir iškart į kairę.

- Nieko sau! Aš - Tamara.

- Nori, aprodysiu tau Odesą?

- Aišku, noriu!

Merginos nepatiklumas išgaravo be pėdsakų, nors Arikas visiškai nieko nedarė specialiai. Tamaros sugebėjimai galėjo siekti maždaug trečiąjį lygį, todėl Arikas būtų galėjęs susukti jai smegenis į bet kurią pusę. Bet jis paprasčiausiai nenorėjo naudotis magišku arsenalu, o ir reikalo juk nebuvo, atvirai pasakius, jokio.

Arikas atsistojo, padėjo Tamarai nulipti nuo laiptų ir nusivedė ją į bulvarą. O kurgi kitur?

1 SKYRIUS

Aleksandras Šeremetjevas, Kijevo Dienos Sargybos viršininkas, savo charakteriu stebindavo visus, kuriems tekdavo artimiau su juo susipažinti - jis mėgo prabangą ir buvo visiškai abejingas nepatogumams. Mažai kas žinojo, kad jis ilgus metus gyvena ankštame dviejų kambarių butelyje netoli Pergalės aikštės. Butelyje, kur nuo papilkėjusių lubų karojo dulkinų voratinklių barzdos, kur iš vieno kambario į kitą galima būdavo nusigauti tik siauručiais takeliais, nes visa likusi erdvė buvo užgriozdinta knygomis ir visokiausiais rakandais, kuriuos bet kuris sveiko proto žmogus ramia sąžine būtų ištrenkęs į sąvartyną. Bet šeiminin-

kui buvo nusispjaut į hipotetinių svečių nuomonę. Nes jis nemėgo permainų. Nes daugumą veidų portretuose, kuriais buvo nukabinėtos visos sienos, jis kadaise puikiausiai pažinojo. Nes senais rakandais, kai jie dar buvo visai ne seni rakandai, kadaise naudojosi jo giminės ir protėviai. Iš kurių dauguma buvo jau seniai mirę.

Be to, pas Šeremetjevą užeidavo labai mažai lankytojų. Dauguma būdavo Kiti. O pats jis namuose net ir negyveno - tiesiog mėgdavo apsilankyti. Retkarčiais pernakvodavo. Retkarčiais išsivirdavo kavos arba užsiplikindavo arbatos. Labai retai išsivirdavo pavalgyti. Jeigu Kijevo Tamsiųjų viršininkas užsinorėdavo paprasto maisto, jis eidavo į kokį nors restoraną ir būdavo labai tikėtina, jog pasirinks vieną iš dviejų - prabangųjį "Konkordą" Levo Tolstojaus aikštėje arba pakankamai kuklią "Viktoriją" priešais parduotuvę "Ukraina".

"Viktoriją" Šeremetjevas rinkdavosi dažniau. Nes nuo namų iki jos buvo vos penkios minutės kelio - tingia pėstute, be jokių kvailų portalų - per Pergalės aikštę ir per naujų daugiaaukščių kiemą.

Ne, žinoma, kai to reikalaudavo įvaizdis - atsirasdavo ir užmojis, ir stilius, ir viskas, ką Še-

remetjėvas vadindavo "išsidirbinėjimu". Bet lankytis ten, kur paprastai renkasi naujieji gyvenimo šeimininkai, jis vis tiek nemėgo. Užtat "Viktorijoje" vermuto jam atnešdavo senovinėje Venecijos stiklo taurėje - visada toje pačioje. Alaus - vokiškame bokale su dangteliu (jeigu alus būdavo šviesus) arba Notingemo elgvare (jeigu alus - tamsus). Kavos - molinėje turkiškoje čviroje, išmargintoje dar sultonų laikais, o prie jos - būtinai sidabrinį, nuo laiko patamsėjusį šaukštelį su beveik nusitrynusiu užrašu nežinoma kalba. Pietums čia buvo atskiras servizas - visai nepanašus į naktinį. Pirmąjį sudarė aštuoniolika dalių, antrąjį - penkiolika. "Viktorijoje" taip pat buvo tiekiami Šeremetjevo mėgstami cigarai ir iš viso - pusę to tiekimo organizavo jis pats po vieno rimto pokalbio su direktore. Todėl savaime supranta, kad "Viktorija" pamažu virto neoficialiu Kijevo Tamsiųjų klubu. Sargybiniai čia rinkdavosi dažniau negu garsiajame name su chimeromis, pažymėtame dešimtuoju Banko gatvės numeriu, kur buvo Dienos Sargybos kontora. Ten neturėdami kur dingti nuobodžiaudavo tik budintieji ir visokie jaunikliai, dar neatsikandę Sargybų romantikos.

Savaime susiklostė taip, kad Tamsieji Kiti Ki-

jau daugybę metų gyveno ramiai ir tyliai. Net su Šviesiaisiais sugebėdavo kažkaip susitarti. Pasitaikydavo, žinoma, smulkių, tarsi jau privalomų apsižodžiavimų, bet tam juk ir Sargybos, kad narpliotų kasdieninius, rutininius dalykus. Nedaug buvo sargybinių, galinčių pasigirti, jog savomis akimis matė gyvą inkvizitorių - net tarp senų ir patyrusių tokių buvo mažuma. Senasis miestas mokėjo sutaisyti net mirtinus priešus. Ne veltui Ukrainos Kiti kaštono lapą - Kijevo simbolį - pasirinko karo pabaišos simboliu, kuriuo kviesdavo priešininką į derybas: tereikėdavo nusiųsti paprasčiausią kaštono lapą.

Vasara užėmė Kijevą tyliai ir nepastebimai - tarsi dar visai neseniai traukė nuo Dniepro vėsia drėgme, medžiai, rodos, ką tik išskleidė ryškius pavasarinis lapus, ir staiga užgriuvo pragariški karščiai - gyvsidabrio siūlelis senoviniame Reomiuro termometre, kurį į "Viktoriją" atnešė, savaime suprantama, Šeremetjevas, jau beveik pasiekė trisdešimt.....